

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 21173

гр. София, 19.06.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
закрито заседание на 19.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разглежда дело номер **3325** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс.

Образувано е по искане на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП за изменение на Решение № 17451 от 22.05.2025г. по адм. д. № 3325 по описа на АССГ за 2025г. в частта за разносните.

Позовава се на практика на ВАС и СЕС,подчертавайки същността на института процесуално представителство и равнопоставеността между адвокати и юрисконсулти изведена в ДОПК и ГПК.Успоредно с това се твърди,че доколкото не е налице отправено възражение за прекомпеност на възнаграждението от ответната страна, то не е следвало да бъде намалявано,а определено в размерите по Наредба № 1/2004г. Успоредно с това – приложимостта на Наредбата счита за несъмнена с оглед факта,че към нея реферира пряко законовата норма на чл.161 ДОПК.

По същество с молба се иска присъждане на разносните съобразно Наредба № 1 от 2004г. съразмерно с отхвърлената,респ. уважената част от жалбата,като счита правилният размер за 1 836лв.

С Решение № 17451 от 22.05.2025г. по адм. д. № 3325 по описа на АССГ за 2025г. съдът е приел и постановил,че:

„При този изход от спора основателна, с оглед нормата на чл.143 ал.3 АПК, се явява претенцията на ответника за присъждане на юросконсултско възнаграждение. Искането на страната обаче не следва да се уважава в претендираният съобразно Наредба № 1/2004г., размер по следните съображения:

С решение от 25 януари,2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови,че член 101, параграф 1ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е

подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските,изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г,предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

Нормата на чл.161 ал.1 изр.второ от ДОПК, на която се позовава ответника към претенцията си за разноски, цели да създаде равнопоставеност между приходната администрация и адвокатите предвид материалният интерес на спора. В този нормативите по Наредба № 1/2004 не следва да се прилагат без конкретна обосновка, както спрямо адвокатите,така и спрямо ответника - приходната администрация. Конкретни съображения как и защо е формирана тази себестойност на труда,обективиран в процесуалното представителство на ответника – липсва.

Практиката на СЕС е ясна,недвусмислена и императивна и поражда задължение за националният съдия за произнасяне в унисон с нея, независимо от това налице ли е възражение за прекомерност,най-малкото защото по същество СЕС постановява,че тази Наредба,предвид антиконкурентната и същност не може и не следва да бъде годен,обвързващ съда, норматив за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство. Водещи са себестойността на труда и свободата на договаряне.

Отчитайки,че юрисконсултите не осъществяват самостоятелно и по занятие, а в полза, от името на и по силата на трудов договор, процесуално представителство, съдът счита,че приложими са нормативите по Наредбата за правната помощ.

В този смисъл претенцията на ответника чрез автоматичното позоваване на Наредбата е необоснована.

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на ответника следва да се присъди сумата от 360лв. към които при отчитане материалният интерес на спора съобразно вр.чл.25 ал.2 да се прибави максимално допустимото увеличение от 180лв или общо 540лв.“.

На тази база следва да се посочи:

Изменението на съдебният акт в частта за разноските е способ приложим при погрешно изчислен размер на разноските или несъобразено обстоятелство във връзка с претенцията на страната. При произнасяне изобщо по такава претенция приложим е института на допълване на съдебният акт.

В настоящият казус обаче съдът се е произнесъл и изложил ясни мотиви защо и на какво основание присъжда разноски, каква е приложимата, респ. неприложимата нормативна база и от какви ориентири се е водил при преценка обосноваността на искането – по основание и размер. Посоченото позволява да се приеме, че не са налице основание за ревизия на изрично изразената и мотивирана воля по изхода на частно-правният облигационен спор, свързан с присъждане на разноски.

Що се касае до приложимостта на Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът ясно е обосновал предпоставките поради които счита, а и е длъжен да счита, под риск от нарушение на ПЕС, Наредба № 1/2004г. за неприложима. Нещо повече – противно на изведените цитати от директора на дирекция ОДОП, ако съдът не прецени служебно и не откаже служебно да обяви неприложимост на стандартите по Наредба № 1/2004г. то същият ще постанови съдебен акт в нарушение на ПЕС, с което ще постави и съдът в хипотеза на потенциална отговорност по иск за вреди. Именно автоматичната неприложимост на нормативно заложените ориентири в Наредбата по отношение на адвокатите/а определяне размера на пазарен принцип и в съответствие с фактическата и правна сложност на спора/ през призмата на равнопоставеност между адвокат и юрисконсулт в хипотезата на чл.161 ДОПК, налага и обосновава и даденото разрешение.

На следващо място и с оглед извършеното позоваване на т.2 от диспозитива на Решение на СЕС от 23.11.2017г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16, следва ясно да се отбележи:

Действително, с т.2 от диспозитива на своето преюдициално решение съдът в Люксембург постановява:

„Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС и с Директива 77/249/ЕИО на Съвета от 22 март 1977 година относно улесняване на ефективното упражняване от адвокатите на свободата на предоставяне на услуги трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда адвокатско възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт.“

За да даде този отговор обаче, СЕС е бил сезиран с въпрос дали член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС и с Директива 77/249 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда адвокатско възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт.

Посоченият въпрос е поставен в контекста на уредбата на чл.78 ал.8 от ГПК. СЕС изрично се произнася относно уредбата, разглеждана в главните производства, която видно и от запитването и решението на СЕС е тази по чл.78 ал.8 ГПК.

Настоящото определение не следва да се обременява излишно с цел подчертаване разликите в приложното поле на чл.78 ал.8 ГПК и чл. 161 ал.1 изр. второ от ДОПК, като в тази връзка е достатъчно да се подчертае, че качеството юридическо лице в контекста на това преюдициално произнасяне третира юридически лица - пазарни субекти и търговци, а не държавните органи имащи правосубектност на юридически лица за други, различни от участието на пазара и извършването на стопанска дейност, цели.

Впрочем и по отношение на тези субекти автоматичното прилагане на стандартите по Наредба № 1/2004 би било неоправдано и в нарушение на правото на ЕС – извод пряко следствие от цитираното решение на СЕС от 25 януари, 2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71.

В заключение, с решението си от 25 януари, 2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71 СЕС се произнася и относно действието на своето решение от 23.11.2017г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16, респ. очертава насоките за прилагане на съюзно законодателство. СЕС е извършил необходимото отграничение, а за настоящият състав е достатъчно да се позове на акта му, като източник на правото на ЕС.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК вр. чл. 144 от АПК, Административен съд София-град,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП за изменение на Решение № 17451 от 22.05.2025г. по адм. д. № 3325 по описа на АССГ за 2025г. в частта за разностите.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните.

Съдия: